

“Ού Άι-Γιώργης”

Ένα μικρό τουρκόπουλου, στου βασιλιά πααίνει.

Μια ρουμιοπούλ' αγάπησι, κι κείνη δεν τουν θέλει.

Παίρνει τά όρη της μπρουστά κι τα ιβουνά της πίδου,

κι η μοίρα της την ίβγαλι μπρουστά στούν Άι-Γιώργη.

-Αφέντη μ' Άι-Γιώργη μου, μιγάλου τ' όνουμασου

αυτήν την ώρα κρύψεις μ' απ' τά τούρκικα τά χέρια

θα κουβαλώ 'μαζί κηρί, αμάξι του λιβάνι,

κι μί τη βουβαλόπιτσα θα κουβαλώ του λάδι,

να καίει του καντήλι σου κάθι πρού κι βράδυ.

Τα μάρμαρα ραΐστηκαν κι η κόρη μπαίνει μέσα.

Μά νά κι ου τούρκους έρχιτι μπρουστά στουν Άι-Γιώργη.

-Αφέντη μ' Άι-Γιώργη μου μιγάλου τ' όνομασου

αυτήν την κόρη που 'κρύψις να μου την φανιρώσεις.

θά σί καπνίσου μάλαμα, θά σ' ασημώσ' ασήμι,

θα φκιάσου την κουρώννα σου αγνό μαραχαριτάρι

ιχώ ρουμιός βαφτίστηκα κι Γιώργης τ' όνουμαμου

(θα βαφτιστώ κι γώ ρουμιός, Γιώργη να μ' ονουμάσουν)

Τα μάρμαρα ραχίζουντι κι ή κόρη βγαίνει όξου.

-Δεν είδα Άγιουν άπιστων, ουσάν τουν Άι-Γιώργη,

Να παραδίνει τους ρουμιούς στα τούρκικα τα χέρια.

(Τ'ν αρπάξει ή τούρκους 'π' τα μαλλιά κι η κόρη κλαίει κι σκούζει)

Άφισ μι τούρκ' απ' τα μαλλιά κι πιάσι μ' απ' του χέρι,

για να φουνάξου μια φουνή να 'κούσουν πού την Πόλη,
ν' ακούσουν τούρκοι κι ρουμιοί κι σούλνοι οι βαφτισμένοι.
-Δεν είδα Άγιουν άπιστων, ουδάν τον Άι-Γιώργη,
να παραδίνει τους ρουμιούς στα τούρκικα τα χέρια.